



**6. szám.**  
Jun. 8-án 1861.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.  
Előfizetési ár : Évharmadra, azaz máj.–aug. hóra. 2 ft. 10 kr. vagy máj.–dec. 8 hó  
4 ft. 20 kr. új pénzben. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárnál. — **Kiadó-  
hivatal : Pest egyetem-utca 4-dik szám.**

**IX. kötet.**

## OLYAN BORDAL-FÉLE,

ajánlva V...i K...ch László barátomnak és ellenségemnek.

Ide hát no azzal a pohárral!  
Isten neki, ha már meg kell innya.  
Verset aztán ezen alkalomra :  
Legyen az *bordal*, — vagy mi a kinja...  
Ugy se voltam részeg életemben; —  
Hadd látom hát, mi jó lehet abba' ?  
Azt mondják, hogy az egész világ más,  
Mikor az ember jól be van kapva.  
Már én pedig nagyon szeretném azt,  
Ha *más* volna; ergo : igyunk rája;  
Ha az ember az egész világot  
Ilyen olcsó áron reformálja!

Hozd a pezsgőt! Azt iszunk ezúttal;  
Drága bor ez : fogadásban nyertem,  
Én fogadtam, hogy a „felirat“ győz; —  
Úgy lett, — s ime nyertünk mind a ketten.  
A komám nyert három szavazattal,  
Én meg nyertem tizenkét palaczkkal,  
Most ezt iszszuk; — mához negyven napra  
Majd a „másik“ *levét* ütjük csapra.

Koczincunk hát, legyünk jó barátok!  
Legyünk per tu, igyunk Bruderschaftot;  
Hiszen ti is jó fiúk vagytok mind :

Veletek megyek, ha el nem csaptok...  
Mondtam valamit a dictiómban?  
Öblítsük le ezzel az édessel;  
Hisz csak azért dültünk így egymásnak,  
Hogy én se bukjам — és te se ess' el.  
Veszekedtünk? A világ hadd higgye.  
Csitt! ne erről a pohár közt többet; —  
Mert a pohár oly bolond portéka,  
Még megteszi : valamit kiböfönt.

Koczincunk no : éljen a jó német!  
Ki oly híven ragaszkodik hozzánk;  
El nem marad tőlünk. Isten éltesse!  
Vétenénk, ha rá nem toasztoznánk.  
Kivel „annyi békét“ kötöttünk már;  
A jó német; de szeret is minket!  
De oda is adnánk is érte rólunk  
(Már a kinek még megvan) — az inget.  
A sors minket már egymásnak rendelt,  
Mig nem „solvet seclum in favilla“  
Egymáséi vagyunk : *puszit* sógor!  
Egymásé, — mint pecsenye és villa.

Koczincunk no : éljen a miniszter!  
A kit hiába interpellálnak

1859. évből s a január—aprili folyamból 1861. teljes számú példányokkal folyvást szolgálhatunk.

A Rájxratban, mert ő nem ad hangot  
Kérdésre se Péternek, se Pálnak.  
Éljen Schmerling! hiszen csak javunkat  
Akarja ő, de minden javunkat;  
Nagy bolondság, hogy capacitálni  
Mi oly nehezen hagyjuk magunkat,  
Ha ő vele szépen tudnánk bánni,  
Ez óta már régen otthon volnánk;  
S kapnánk a sok menykü fáklyás zenét,  
Ki Pozsonyban, ki Kassán, ki Tolnán.

Koczincunk no : Az Isten éltesse  
A mi kedves rég várt *vendéginket!*  
Kik az új alkotmányt magyarázni  
Az országnak, vannak épen itten. —  
Ne mondjuk, hogy ez „*executio*,”  
Ne nevezzük ezt „*tatarjárásnak*,”  
A mit esznek, a mit isznak nálunk,

Nevezzük azt *vidám áldomásnak*.  
Egyél igyál : minden előtted van;  
Ne szégyeld magad, bone vicine!  
A magyarnál sok vendégség esik :  
Némelyiknek épen tor a czíme.

Koczincunk még! Ki akar még élni!  
Most jelentse magát! Iszom érte. . . .  
Éljen a liberális conclave!  
S a nápolyi rabló bandák! Mért ne?  
Éljen herczeg Gorcsakoff! (Meghalt már)  
Épen azért éljen. Milyen szép ez!  
Mikor ilyen nagy úr is nem áttal  
Meghalni s így *leszállni a néphez*.  
. . . . Éljen végre az a derék censor,  
A ki majd e verset megnyirbálja;  
Hiszen, hogy az Isten azzá tette  
Az ártatlant, — nem az ő hibája!

K—s M—n.

## A RÉGI TÖRÖK URALOM IDEJÉBŐL.

### Töredék Kara Mustafa leveléből magyarországi rendekhez.

. . . mit hozzátok nekem minduntalan a ti  
avult kutyabőrötöket elő? mit adok én arra?  
Hogy valamelyik szultán abban a ti jussaitokat  
megerősítette? Az a szultán régen meghalt, men-  
jetelek hozzá, kereskedjetelek rajta. Az élők nem  
gondolnak azon ígéretekkkel, a miket a halottak  
tettek : azt mondja az Alkorán. Furcsa volna, ha  
az embernek mindenre kellene emlékezni, a mit  
ősei ígértek! Egy adósság-levelél csak akkor ér

valamit, ha az, a ki birja, hatalmasabb, mint az  
a ki adta. Ezt mondja az Alkorán. Ha pedig a  
nyomorultaknak van olyan levelük, a mit nekik  
a hatalmasok adtak, hogy benne magukat lekö-  
telezzék, az nekik csak veszedelmükre szolgál.  
Ezt mondja az Alkorán. Azért legjobban véget  
vethettek az egész zúgolódásnak, ha azzal a ku-  
tyabőrös igazsággal befodlatjátok a csizmátokat.  
Ezt mondom én. . . (A többi le van hasítva.)

## EGY HONVÉD-TISZT JEGYZETEIBŐL.

Az 1848-ik év egyik nyári alkonyán viganpat-  
togó táborigyűlés mellett heverészve a gyepen, vi-  
dorán csevegtünk az előbbi napi támadás siker-  
dús eredményéről; közbe egy-egy neveltető  
adomával, és kotyogó csutora biztató zenéjével  
fűszerezve a honvéd-élet nem a legkényelme-  
sebb helyzetét.

Ez alatt tompa szablyacsörgés közeledett fe-  
lénk, s néhány percz múlva egy átlétai termetű  
férfi alak bontakozott ki a félhomályból. A férfi  
Damjánics volt.

— Jó estét vitézek — szolt szívélyesen a tá-  
bornok, és az előttem tisztelgő kulacsot szó nélkül  
felemelve; jót húzott belőle.

Iparkodtunk neki helyt csinálni a körben.

— Köszönöm — szolt ő — nem érek reá ma  
csevegni. Hadnagy úr — szolt felém fordulva  
„csülökre.“

Egy pillanat alatt talpon voltam.

— Induljunk — szolt lakonikus rövid-  
séggel.

Pár száz lépésre egy paraszt kocsis állott,  
szalmával becsavart kerekékkal, hogy minden  
zaj nélkül lehessen rajta átsiklani ott, hol az ellen  
nagyon is éber figyelemmel örködik.

Szóttalanul mutatott a kocsiülésre tábornokom,  
s midőn maga is mellém ült, a kocsis, ki egyike  
vala azon vakmerő ficzkóknak, kik nem szokták  
mérlegelni a veszélyt — egyet rántott a gyeplő-  
szárazakon s nyilsebesen iramodott tova szekerünk,

a tábornok köpenye gallérjába rejtve fejét elhallgatott, s jó ízűen szunyókált.

A kocsi gyorsan haladt a sima gyepen zajtalanul. Előttünk félkörben fellobogtak az ellen tábornok s a tambura hangjai is áthangzottak hozzánk.

Mennél közelebről hangzott a tambura, annál jobban dobogott az én szívem nem a félelemtől, mert már többször is néztem a halállal farkaszemet, de mert én is azok közé tartoztam, kik az ily vakmerő lépést sohasem helyeselhetik egy tábornoktól saját személyében végrehajtatni.

Egyszerre nagyot horkantak lovaink, s mint-ha földbe czövekelték volna lábaikat, megálltak.

János nyomban leugrott és a lovak előtt termett. S azon pillanatban közvetlen a kocsi előtt egy erős „stani“ (állj) hangozott, mire a tábornok felocsudván zerge könnyűséggel vetette magát keresztül a kocsi oldalán; miután én a más oldalon már szintén leugrottam. De ez kevesebb idő alatt történt, mint mennyi elbeszélésehez kívántatik.

E közben gyenge nyöszörgés hallatszott a lovak előtt. Oda léptem. János egy izmos férfi háta megett állva fogta be annak két tenyerével száját oly erősen, mintha vas kapcsok tapadtak volna oda, melléhez szorítva annak borzas fejét. Ezen ember az ellentábor elő-örsi lánczolatának szélső őrszeme volt.

— Be kell kötni száját, s hátra kötni kezeit — szólt a tábornok — és fel a kocsira.

A jövő perczen már hátra kötött kézzel és betömött szájjal a kocsi derekában hevert emberünk, hosszú, rézzel kiczifrázott török fegyverével együtt, a nélkül, hogy az ellentáborban legkevesebbet vettek volna észre a történetekből.

János csak most kezdé tájékozni magát. Előttünk egy ujonnan felhányt árok huzódott azon irányban, merre az ellen tábora feküdt, hol a tüzek már lassan elhamvadni kezdettek.

— Eltévedtünk — szólt szomoruan János — nem tudom kiösmerni magam. Mi tevők leszünk most?

— Se baj — szólt a tábornok, és szerb nyelven kezdett beszélni a kocsi derekában nyöszörgő emberrel:

— Lásd — mondá neki — életed kezemben van, de ha elvezetsz Jarkovácra és vissza, szabadon bocsátlak.

Az ember igent intett.

— Oldja le a köteléket szájáról, szólt hozzám

a tábornok, miután tudára adta a fogolynak, hogy ha egyet kiált, meghal.

— Tehát Jarkovácra? — kérde a fogoly — Ugy tartson ezen irányban — szólt a kocsishoz, balra mutatva.

Ez alatt a lég nyomasztólag nehezült a tájra, a láthatárt komor fekete felhők boriták; néha egy-egy villám cikázott keresztül a sötét égbolton, pillanatra megvilágítva a tájat, az eső nagy cseppekben kezdett hullani.

Mire a falu alá értünk, a vihar egész erővel kitört. A tábornok a szélső ház előtt leszállt, s belépett az alacsony viskóba, engem vigyázatra s várakozásra intve.

Negyedóra mulva jókedvűen lépett ki a lakból egy öreg földész kíséretében, ki János állításaként többször volt érintkezésben a tábornokkal ilyes kémjáratoknál; egy szives kézzorítás után elváltak.

— Vissza — szólt a tábornok a kocsiba vetve magát, és azzal lehető gyorsan haladtunk vissza felé, minthogy a kocsis már most kiösmervén a tájat, nem félhettünk az eltévedéstől. A tábornok most is csak oly szótalanul ült köpenyébe burkolódzva, mint az előtt, el is feledkezve a fogolyról.

— Molim goszpodár — szólalt fel ez, midőn azon irányban haladtunk, hol elfogatott — tehát ígérete szerint bocsásson szabadon.

— Szabadon bocsátlak — mond a tábornok — de csak reggel mert elárulhatnál.

— Nikád (soha) —

— Jó, tehát mondd utánam, mit mondani fogok . . . Esküszöm a sveti Nikolára hogy ezen nyombol el nem távozom, míg az engem meg esküdtető úr azt nem mondja „mehetsz“

— Esküszöm.

Ezzel egy kis medáilt huzott ki kebléből a tábornok, s így szólt az emberhez:

— Csókold meg e szent képet, aztán leszállhatsz.

A férfi megcsókolta a medáilt és le szállott a kocsirol, egy domb oldalára veté szürke katona köpenyét és leheveredett.

Mi tovább hajtottunk. Nehány perc mulva ezen megjegyzést koczkáztattam:

— Tábornok ur; én azt hiszem hogy tán még is kár volt szabadon bocsájtani ezen embert.

— Ne féljen barátom — vágott szavamba — nem fog elárulni, mert megesküdt.

Itt ismét elhallgatott, mi közben a fő-hadi szállásra értünk. Fél egyre volt éjjél után.

Fél óra mulva a legnagyobb csendben huzódott a tábor JarkovácZ felé. Reggelre csatát nyertünk.

Emberünket a csata után is azon a helyen ta-

láltuk, a hova az éjjel leheveredett. Csak miután a tábornok csata végével azt mondá neki „mözse ides“ vette fel köpenyét és puskáját, s ballagott haza felé.

Hogy el nem árult bennünket, arra tanubi-zonyság volt győzedelmünk. Sz. J.

## Harpagon ebédje.



Látogató. Még csak tíz az óra s im az

étel már az asztalon?

Magyar Miska. Ne csudálkozz' azon

pajtás, ebédre hítt Harpagon!

## Harpagon.

Harpagon. Wie fließen die Stunden

so bleiern dahin; die Wurst schrumpft zu-

sammen, der Rettig wird hin! \*)



\*) Furcsa retkek és kolbászok azok!

Betűszedő.

## Életbiztosítás.



Az X. X—i adóbehajtás előke, valahányszor borotváltatja magát, mindannyiszor ilyenmü elővi-gyázati rendszabályokhoz kénytelen folyamodni.

### A pénzverő czigány.

T. mezővárosban lakott egy Bugyi nevü lakatos czigány, mintegy husz év előtt szegény ember volt, az igaz, de élceiről ismeretes; egyszer végkép kifogyván pénzből, készít egy pénznyomó prést, (de nem bankóra,) hanem ezüst huszasokra, és kezdi a huszasait kiadogatni, különösen volt neki egy korcsmája, hová azokat esténként elvitte, egy fél verdung pálinkát megivott, s azzal fizetett ujhuszassal, végre a korcsmárosnak feltűnt, hogy ez ember neki mindig uj huszassal fizet, kérdi tőle:

— Hol veszi kend mindig ezeket a szép huszasokat?

— Hát magám csinálom, — de a korcsmáros csak nevette, és azt gondolta, hogy Bugyi megint élczeskedik, de nagy lett bámulata, midőn a félévi haszonbért bevitte az urodalmi pénztárba, hol is a márvány asztalon átolvasott huszasokból az ujakat a pénztárnok félrerakta, és olvasás után a korcsmárosnak mint hamisakat visszaadta, a korcsmáros ujra megkérdezte, hogy csakugyan hamisak-e? mert nála még oda haza több is van, — tudja ő, ki adta azokat, és ment azonnal az urodalmi ügyvédhez a dolgot felje-

lenten; épen uri szék volt, Bugyit befogatták és kérdőre vonták, a mint a huszast neki megmutatták, ő azt mondta:

— Nézsik meg a tekintetes urák júl ezst a husást, nem hámis.

— De, hát ki csinálta?

— Én, — de azsirt még sim hamis.

Nézték a huszast, de csak nem ugy pengett, mint a másik, még jól meg is hajlott, elküldtek házához, a hol is a gépet megtalálták, mutatják Bugyinak a gépet.

— Ezs azs enyim, tettes urák, hát evvel csináltam, hanem ulvassák el, mi van rajta írva a silire, — akkor olvassák a feliratot: „Bugyi Rex Imperator Hungariae.“

— Nu lássák a tekintetes urák, hogy nem hámis, mert én nem a király nevit, hanem a magámét nyomtám rá, hogy há májd pinzsem less, vissza váltom, de korán elvittik azt a drágú présémet, csak azst adják vissza.

Mire a tettes uri szék őt elmebetegnek nyilvánította, és haza bocsátá, elébb megfogadtatá vele, hogy többé huszast nem csinál.

— Melyik az önállásra legméltóbb nép!



Az, melynek kebeléből a legtöbb képviselő kerül, és pedig oly jeles képviselők, kik nehéz feladatuk szent ügyét a legügyesben, és anélkül, hogy törést idéznének elő, viszik.

### Viszonos szivesség.

1849-ben történt, mikor a kormányzó Debreczenben lakott, hogy egy szegényebb sorsu czivistől a debreczeni piacon senki sem akarta elvenni az egy forintos Kossuth-bankót, mivelhogy az mód nélkül rongyos állapotban vala. Az utolsó kofa, kit vele megkínált, azt az okos tanácsot adta a búslakodni kezdő embernek, hogy hát vigye vissza azta rongyot Kossuthnak; az ő hibája hogy elrongyolott a bankó, mért nem csináltatta kutyabőrre; majd ad ő helyette újat stb. E bölcs tanácsot aztán meg is fogadta a mi emberünk. Menten haza ment tisztességes ruházatot váltani. Fehér szürt és nagy kalapot vón magára, szóval a magas látogatáshoz méltóképen felkészült s egy óra múlva már a kormányzó előtt állott.

Kossuth derülten fogadá az egyszerű embert, ki a rongyos bankót egész előadása alatt folyvást két újja közt előre nyujtva tartá. Aztán előszólítá egyik írnotát s három darab szép fehér huszassal váltatá be a hasznavehetetlen portékát.

A czivis észrevehetőleg meg volt elégedve, s annak

módja szerint megköszönte az „erányában mutatott szivességet“ A kormányzó ezután már várta hogy köszönni fog és távozandik, de a helyett előbbre lépett. Úgy párszor tartózkodva tekintgetett szét a szobában; — aztán szüre alá nyúlt, honnan az egyik kezét eddig sem vette elő; — de mintha ismét másra határozná el magát, egészen közel ment a kormányzóhoz s lassú bátorosan hangon mondá e szavakat :

— „Megköveetem alássan, az *Ifjasszonkával* szeretnék szólni!“

Kossuth mosolygva szólítá elő feleségét a mellék szobából :

— „Ezen jó ember akar itt veled szólni.“

— A czivis ezalatt egy tányért húzott elő a szür alól, melyen igen szép *lépes méz* volt.

— „Ha meg nem sértenem az *Ifjasszonykát* egy kis idessiggyel kedveskedem.“ Ezzel átnyújtá a tányérmézet Kossuth nejenek.

Felesleges mondanunk hogy az ajándék, az őszinte szivesség ezen szép nyilatkozata, jó szivvel fogadtatt

### Financz a zsákban.

Honnan támadt ez a mondás: „Financz a zsákban.“ Dohányt vitt egy kocsin két atyafi a városba eladás végett; a dohányt, hogy illetéktelen kandi szemek előtt elrejtsek, gyapjuzsákokba rakták. Közeledvén a városhoz, különös örömeikre két financzot feléjük jönni láttak; nem lévén többé menekülés, elszántan előre ballagtak.

A financzok a kocsizhoz érvén, szemükbe tüntek a zsákok, és azok tartalma után tudakolódtak.

— Gyapjút viszünk uram — volt a válasz.

De a financzok is értették ám a „Dienst“-et, megmotozván a zsákot, a dohányt megtalálták. Azonnal ki is mondták a contrabantot, a dohányt a zsákokból a kocsiba önteni parancsolván, mit volt tenni, mint a parancsot végrehajtani.

Azonban míg a két financz jóformán az „Ergreifers-Antheil“ mennyiségének kiszámításában elmerült, a két pór egyetértőleg hirtelen az üres zsákokat a financzok fejökbe kerítvén, azokat minden ellenszegülés és fenyegetés daczára szerencsésen a zsákokba bekötözve, az uttól egy kis távolságra a földre fektették, maguk pedig odább menni iparkodtak.

A financzok helyzete nem? a legkényelmesebb lehetett, az egyik keveset magyarul tudván, valahányszor kocsizörgést hallott, kiáltozott : „Financz a zsákban!“ végre egy arra menő utazó megszánta, s az egyik financzot a zsákból kiszabadította.

Az előbbinél nagyobb volt bámulata, midőn a másik foglyot is kiszabadítani akarván, a financz az ellen óvást tett, mondván, hogy annak ott kell maradnia, corpus delictinek, míg ő a Bezirksamtnál jelentésért megteszi. Megis jelent a helyszinén a Gerichstabsgeordneter és az Augenschein-Protokollt felvévén ezen vakmerő Verbrechen felől, csak azután szabadult ki az eleven corpus delicti a zsákból.

## KAKAS MÁRTON EMLÉKLAPJAIBÓL.

## V E R S.

A milyet most sokat irnak, s azt hiszik, hogy megjijesztik vele a németet.

Gyémánt-virág a dicső szabadság.  
Undok béka a ronda szolgaság.  
Sárkány-méreg az átkos zsarnokság.

Szeretjük mi a szép szabadságot,  
Megúntuk már a rút szolgaságot.  
Nem helyeseljük a zsarnokságot.

Igyunk tehát a szép szabadságért.  
Igyunk, hogy vesszen, a szolgaságért.  
S törjünk poharat a zsarnokságért.

Éljen soká a dicső szabadság.  
Zámuljon meg az átkos szolgaság.  
Nem különben a sokszor említett zsarnokság.

(Tessék folytatni, a kinek tetszik.)

**Tallérosy Zebulon beszédének végszavaiából.**

Igen tisztult képviselőház! (Már tudillik, hogy az alatt, míg ő beszélt, nagyon eltisztultak a hallgatók.)

Tizenkét évi szenvedéseink elsorsolásával volt szerencsim az igen tisztult képviselőháznak bebizonyítani, milyen sok gonoszságot, roszaságot, istentelenságot elkövette mi rólunk nélkülünk, de nemcsak nélkülünk, sőt inkább velünk is az osztrakai kormány. Mindezekbül ünkinyt következtettete magabul az a következtetis, mikippen semmikippen nem lehet nekünk egyebet cselekednünk, mint vele mentül inkább hamarabb kibíkülünk. Ugyan is bizonyítva lívín, mennyi roszat és keserusíget, nem is emlídve a sanyarusíget volta kipes ez a fentisztelt kormány mi velünk íreztetnyi, látnimegvaló dolog az, hogy milyen rosz lenne az, ha még kétszer annyit megíreztetne velünk, Kóstoltunk őket már mint ellensígeket! az rosz volt; kóstoljunk őket már, mint jó barátokat, talán az job lesz. Annálfogva én az elüttem lévő intimídítványt partolom, azon alazatos kicsinosítással, a mit benne föl nem találni bátorokodom; hogy hát az enyim kocsmalatasi jusomhoz ki meri nyúlni? . . . .

**Megint Victoria!**

Ismét fedeztünk fel egy okmányt, melyben a bécsi miniszterium, valahányszor saját hasznát látja benne, mind annyszor elismeri törvényeinket;

A pénzügyminiszter 1849-dik october 12-kén költ 11077 F. M. alatti kibocsátványában felhozott azon oknál fogva; mivel Erdély az 1848-ki országgyűlésen Magyarországgal törvényesen egyesítetett, az 1848-ki VII. törvényczikket, mely a közteher viselést a papi és nemesi osztályra is kiterjeszté, — a Kolozsvártt 1848-ban tartott országgyűlés bezárása napjától kezdve — Erdélyre nézve is kötelező erővel bírónak nyilvánította. (Lásd Reichsgesetzblatt, ut supra).

Tehát a „fizetés“ kérdésében tökéletesen elismerik az uniót, sőt hivatkoznak is rá, mikor aztán mi hivatkoznánk az uniora, akkor egyszerre se látták, se hallották, s azt kérdik, hogy mi az?

**Levél czimek.**

I. Ezém level adasék mezsáros urnak sándorfiai tiszteletel.

II. Ezen Levélem ajálom Wirag Bereg Janos Kácsy azonak tisztelet 33 Zamalat Péstrül.

= Első vásáros. No komám, voltam ám országgyűlést hallgatni.

Második v. Hát mit beszéltek az urak?

Első v. Nagyon jól beszéltek, még azt is mondták, hogy a „súly egye meg“ Austriát.

(Austria súlyegyene volt emlegetve.)

= Mit jelent Ausztriában ez a szó „ütér.“ Katonát, a ki üt, ad kaptam „tüzér“, a ki tüzel.

— — Börzei megnyugtató telegramm. Az olasz kormány 206 új zászlóalj felállítását elhatározván, hadseregét a béke lábra leszállítja.

— — A nemzeti színházhoz Kukki kisasszony bécsi tánczosnöt várták. A számára rendezendő ünnepélyre bizonyos helyeken már 4000 forint volt készen. Oh fátum. A kisasszony nem jön el. Nem jó volna, ha ama „bizonyos helyek“ azt a másra szánt „fölsleges“ 4000 forintot most már a budai magyar színeszet állandósításra szentelnék. Képzeljék, hogy ez is egy „pi-rouette“ volt.

— — Nem rég egy ilyen tudósítást olvastam egy hazai lapban „a bosnyák országi ráják“ elviselhetetlen állapotáról. A basák önkénye határtalan, egy-egy jobb módu rájához 40 — 50 basibuzokot is beszállásolnak, s csak akkor mennek odébb, midőn már nincs mit enni. — Nem értem, hogy került e tudósítás a „Külföld“ rovatba?

## Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.



E hétre való orákulumok.

Azt mondják a bécsi diplomaták, hogy ha egy esőnek kezd megtelni vízzel, legjobban akkor lyukat fúrni a fenekén majd azon kifolyik. Próbálják meg.

— — A t—i bizottmányi ülés Deák Ferencz tisztelt hazánkfiának bizalmi nyilatkozatot küldött, s ugyanakkor, egy füst alatt, a gróf Teleki-családnak condolentialis levelet, melyben hirül adatik, hogy a bizottmány a megboldogult gróf politikai elveit mindenekben osztja. — A hajdani kortes csak este felé szokta nem tudni, hogy melyik alispánnak is adta ő tulajdonképen a szavazatát?

— — Azt mondja a példabeszéd, hogy „szükség törvényt ront.“ No akkor az osztrák miniszteriumnál nagy lehet a szükség, mert ők nem csak a másét, hanem a magukét is elrontják.

— — (Nagy baj, hogy a német katonaság úgy exequálja a szegény népen az adót). Nagyobb baj volna, ha mi magunk exequálnók rajta.

— — A horvát határőröknek megengedettett, hogy „most az egyszer“ bemehetnek a zágrábi országgyűlésbe. Már tudnillik, hogy most az egyszer szavazzák meg a Rajxrát beschikkolását, (nincs rá magyar szó, én pedig nem csinállok.)

— — Két szerkesztő hasal a gyöpön az Orczykertben egymás mellett az alatt, míg a szavazás foly a muzeumban. „Bárcsak a felirat győzne“ szól az egyik. „De inkább a határozatnak legyen többsége“ mond a másik. Talán az egyik *ultra*, a másik *moderado*? Óh nem. Az egyik *napilapot*, a másik *heti lapot* szerkeszt, amannak az országgyűlés használ, emennek meg árt, mert ilyenkor a napilapok előfizetőserege szaporodik, a heti lapoké fogy.

— — K. vármegye bizottmánya túltett még T.-én is. Az egyik félnek bizalmi nyilatkozatot küldenek fel, de ugyan abban kijelentik, hogy ez által ellenkező véleményben levő követekre *nem akarnak hatni*. Ezt mind a két vélemény részesei meg fogják köszönni szépen. Wasch mir den Pelz, aber mach mir ihn nicht nass.

— — Bátorkodunk azon tisztelt képviselőket felszólítani, kik az „előre haladt“ idő miatt szólási jogiokról lemondtak, hogy azt a sok jó élczet, a miket elmondandók valának, ne hagyják kárba veszni, adják ide az Üstökösnek.

— — A reactio megint dolgozik már a nemzeti-ségek között. Most Mocsonyi úr megy az erdélyi románokat fölizgatni, hogy kérjenek ők is külön vajdaságot, Szeberényi pedig a felvidéki tótok közé, hogy azok is kerekitsenek ki egy szláv vajdaságot. A bécsi urak így okoskodnak: ha a magyar ügy győz, hadd kapja örökségbe a 48-iki zavarokat, ha pedig veszt, a győztes megint szépen eltudja azokat nyomni mindenütt. De kérdés, hogy bele mennek-e a kelepcebe?

— — Arról mindenki beszél, hogy gróf Szirmay fogadásból Bécsben 40 óra alatt egy és ugyanazon lovon 40 mföldet lovagolt; de azt nem találják ki, hogy miben állt a fogadás érdeme. Nekem így súgták meg. A fogadás a felirat és a határozat körül forgott. Ha Szirmay föladata sikerül, a képviselőház sportsmanei közül a *határozatisták* (sors utján) egy votumot adnak a másik félnek; ha pedig nem sikerül, akkor a fölirat-tól jön át egy. Szirmay győzött s az egy votum csakugyan átment. (Nem hiszem én azt.)

— — Még más forma fogadás is történt a szavazás előtt. Van egy követ, a kit mind a két fél olyan nagyon szeret, hogy csak úgy kínálja egymásnak, de egyik sem akarja elfogadni. Egyik határozatista szónokot azzal ijeszték meg, hogy X. úr is a határozatra fog szavazni. „No akkor én a föliratra szavazok. De hátha veletek szavaz?“ Akkor én nem szavazok velük. Izzadt aztán mind a kettőnek az üstöke (Nem igaz, egyiknek nincs) a névsor fölolvasásakor, szerencséjükre X. úr, mint mindig, úgy most sem volt jelen.

— — Garibaldi azt írja, hogy ő ugyan elismeri, hogy mindnyájan Christus vallását követjük, de nem a pápa vallását, s kívánja, hogy a pápa és cardinalisai hagyják el Olaszországot. Ez annyit tesz, mint kálvinistává lenni. De ha Róma kálvinista lesz, minek fogják akkor híni — *Debreczent*?

— — A Rajxrát ruthén követői, a kik egy szót sem tudnak németül; rendesen a püspökük intése szerint szoktak vele együtt felállni, vagy ülve maradni a szavazáskor. Egyszer azonban két részre oszlottak a szavazataik, még pedig a fejenkinti felszólításnál. Honnan támadhatott e vélemény-szakadás. Hát egész a P betűig híven „igen“-nel szavaztak, akkor azonban báró Pratobevera patronus uruk „nem“-et talált mondani. Erre aztán a P betűn túl következők szintén mind „nem“-mel szavaztak. Innen a megmagyarázhatlannak látszó meghasonlás!

— — A komáromi várat borzasztóan szerelik. Jó karban akarják átadni a nemzetnek. Így gondolja magában sok igazhitű hazafi.